

Мария, че Бохуен Фландърски никога няма да се опетни да приеме таква нечестиви предложения. По-скоро цял живот ще стоя в тази тъмница, но няма коварно да измама благородния мъж, който ми дари приятелството и доверието си, като му отнема жената, тогава когато той, далеч от тук брани родната си земя... Вървете си, госпожо!

Сякаш мълния бе сразила куманката. В гласа му надничаше неизказано презрение. За миг тя се олюля като че щеше да рухне на пода. Тежката обида я удручи право в сърцето. Жестоките укори я жегнаха като нагорещено желязо. Горчива свия накара лицето ѝ да потъмнее като нощ. Всичко се рушеше наоколо ѝ. И внезапно цялата ѝ любов, всички ѝ копнежи се превърнаха в дива омраза. Ярост заклокочи в гърдите ѝ, застави гърлото ѝ. Грозен и безумен смях изкриви устата ѝ. Ръцете ѝ ^{качката}заканително се свиха. Без да може да продума ни дума, тя смъкна ^{качката}канишона над лицето си, изтича до вратата, отвори я и изчезна.

Бохуен въздъхна дълбоко, затвори очи, опря се на стената и дълго стоя така, трезвен и замислен.

Полека-лека сърцето му се успокои. Ведрина заплува по лицето му.

Чиста от всякакъв грях, душата му сияеше като снежен крин.

Глава XXIX

Когато куманката се втурна като буря в покоите си, старата ѝ прислужница за миг се побоя, че царицата не е с разума си. Целгуба захвърли монашеската одежда, стъпка я с крака, след това грохна на земята и почна да скубе косите си. Ужасена, старата се помъчи да я вдигне и да я попита какво се е случило, но царицата блъскаше като безумна главата си с юмруци, смееше се и плачеше едновременно, а от скопчените челюсти не можеше да излезе ни дума. Полека-лека бурната ярост премина и тя се отпусна въз една меещ-